

«...περιῆγεν ὅλην τὴν Γαλιλαίαν...»

Ορθοδοξία / Ιερός Ἀμβων

Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

«Καὶ περιῆγεν ὅλην τὴν Γαλιλαίαν ὁ Ἰησοῦς διδάσκων ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν καὶ κηρύσσων τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας καὶ θεραπεύων πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν ἐν τῷ λαῷ» **(Ματθ. 4, 23)**

«Ὁ Ἰησοῦς περιόδευε ὅλη τὴ Γαλιλαία. Δίδασκε στὶς συναγωγές τους, κήρυττε τὸ χαρμόσυνο μήνυμα γιὰ τὸν ἐρχομὸ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, καὶ γιάτρευε τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ κάθε ἀσθένεια καὶ κάθε ἀδυναμία»

Μετά τη Κυριακή των Αγίων Πάντων, η Εκκλησία μάς υπενθυμίζει πως όλα ὅσα εἶδαμε να συμβαίνουν την περίοδο του Τριωδίου και του Πεντηκοσταρίου προϋποθέτουν πλέον την δική μας συμμετοχή. Ὅλα ξεκινούν ἀπὸ την ἀρχή και πάλι μέσα στον κόσμο στον οποίο ζούμε. Και δεν εἶναι τυχαίὸ το ευαγγελικὸ ἀνάγνωσμα που μάς δίδεται για να κατανοήσουμε αὐτὴ την μεγάλη ἀλήθεια.

Μετά την βάπτισή Του ο Χριστός ξεκίνησε το απολυτρωτικό Του έργο στον κόσμο. Η πρώτη Του κίνηση, πριν απευθυνθεί στους ανθρώπους, ήταν να καλέσει εκείνους που θα Τον συντρόφευαν στο έργο αυτό: τους δώδεκα μαθητές. Είναι σημαντικό το στοιχείο αυτό. Ο Θεάνθρωπος είχε την δύναμη να κάνει ό,τι ήθελε, να μιλήσει στις καρδιές των ανθρώπων χωρίς και την φυσική παρουσία Του ακόμη. Δεν το έπραξε. Ακολούθησε την οδό του καθένα που θέλει να στείλει ένα μήνυμα. Επικοινωνεί και καλεί. Δεν είναι μόνο η πρόβλεψη για μετά την Ανάληψη. Είναι και ότι κάθε έργο χρειάζεται όχι μόνο ηγέτη, αλλά και συνεργάτες. Έτσι είναι τα ανθρώπινα. Και ο Χριστός, εκτός από τέλειος Θεός, είναι και τέλειος άνθρωπος.

Υπάρχει όμως και κάτι άλλο αξιοσημείωτο. Ο Χριστός περιόδευε σε όλη την Γαλιλαία. Δεν ξεκίνησε από την πρωτεύουσα του Ισραήλ, την Ιερουσαλήμ, εκεί όπου η θρησκευτική ηγεσία θεωρούσε δεδομένη την καθοδήγηση των ανθρώπων με την δική της παρουσία, επίβλεψη και εξουσία. Ξεκίνησε από μία περιοχή στην οποία το θρησκευτικό στοιχείο δεν ήταν ενιαίο. Υπήρχαν και Ιουδαίοι και ειδωλολάτρες. Υπήρχαν «άγιοι» και αμαρτωλοί. Πιστοί στον Θεό της Παλαιάς Διαθήκης και πολλοί που δεν είχαν καμία σχέση μ' Εκείνον, αλλά λάτρευαν τα

είδωλα, δηλαδή τους ψεύτικους «θεούς» που ο νόμος του Μωυσή ρητά απαγόρευε την όποια πίστη σ' αυτούς. Δεισιδαίμονες άνθρωποι, που ακολουθούσαν διάφορες δοξασίες, αλλά και μεικτοί γάμοι, που απειλούσαν την καθαρότητα του ισραηλιτικού λαού. Η πρωτεύουσα περιφρονούσε την Γαλιλαία. Αλλά και οι μαθητές που διάλεξε ο Χριστός Γαλιλαίοι ήταν. Δεν διάλεξε δηλαδή ο Κύριος πρόσωπα που θα ακολουθούσαν την επίσημη θρησκευτική τάξη, αλλά ανθρώπους που η στάση της θρησκευτικής ηγεσίας έναντί τους θα ήταν υποτιμητική. «Τα μωρά του κόσμου εξελέξατο ο Θεός, ίνα τους σοφούς καταισχύνη» (Α' Κορ. 1, 27).

Τι σχέση έχουν αυτά με την σημερινή πραγματικότητα;

Πρώτα, ας κρατήσουμε το γεγονός ότι το μήνυμα του Ευαγγελίου δεν είναι μήνυμα για λίγους, αλλά για όλους. Ας μην οχυρωνόμαστε πίσω από την όποια θρησκευτική μας αυτάρκεια, ας μην νομίζουμε ότι επειδή γνωρίζουμε, ή οδός της Βασιλείας είναι για μας και για όσους μας μοιάσουν. Ο Χριστός συχνά διαλέγει αυτούς που δεν περιμένει κανείς. Χρέος των χριστιανών είναι να δώσουμε μαρτυρία πίστης, ανάστασης, αγάπης όπου και όσο μπορούμε. Και ας μην κρατάμε με απολυτότητες και βεβαιότητες κλειστή την πόρτα του ουρανού για τους άλλους, διότι είναι «αμαρτωλοί», «χαλασμένοι», «ακάθαρτοι», δεν είναι σαν κι εμάς.

Δεύτερον, ότι σε κάθε εποχή δεν έχει σταματήσει, ούτε θα σταματήσει η κλήση του Θεού στους ανθρώπους να Τον ακολουθήσουν. Δεν υπάρχουν «χαλασμένες» εποχές. Υπάρχουν άνθρωποι που είναι δεκτικοί και άλλοι όχι. Δεν κάνει η εποχή τον άνθρωπο. Μπορεί να τον επηρεάζει, αλλά ο Θεός επιτρέπει να γεννιόμαστε σε συγκεκριμένους χρόνους. Δεν ωφελεί λοιπόν ούτε η μεμψιμοιρία, ούτε οι οιμωγές ότι «τα παλιά χρόνια οι άνθρωποι ήταν καλύτεροι» και να γυρίσουμε πίσω. Η Εκκλησία που σκέφτεται με κριτήριο το χτες, έχει χάσει το σήμερα και έχει υπονομεύσει το αύριο, κατά άνθρωπο, γιατί ο Θεός μπορεί όλα να τα αλλάξει. Όμως, το ότι ο Χριστός κάλεσε τους ανθρώπους του καιρού Του να τον συντροφεύσουν στον αγώνα του Ευαγγελίου μάς δείχνει ότι η πίστη είναι δώρο που υπερβαίνει τον χρόνο, τις συνθήκες, τα προτερήματα και τα ελαττώματα. Είναι κλήση προσωπική και ελεύθερη. Και ο Χριστός δεν εμφανίζεται μαγικά στον κόσμο, αλλά μέσα από τους ανθρώπους. Θα είμαστε άραγε δεκτικοί στο κάλεσμά Του;

Και τρίτον, οι μαθητές είπαν το μεγάλο ΝΑΙ σ' αυτό που τους ζήτησε ο Χριστός. Έβαλαν προτεραιότητα το πρόσωπό Του και την αποστολή που τους ζήτησε να αναλάβουν κοντά Του και άφησαν, με απόλυτη εμπιστοσύνη σ' Εκείνον, το έργο της επιβίωσης. Η σχέση θέλει θυσία. Θέλει παραίτηση. Θέλει εμπιστοσύνη. Αν αυτό ισχύει στα μεταξύ μας ανθρώπινα, πόσο μάλλον στην σχέση μας με τον Θεό.

Όμως η παραίτηση δεν φέρνει λύπη, αλλά χαρά. Είναι το όμορφο, παράδοξο και ευλογημένο νόημα της συνάντησης με τον Χριστό.

Ας ζήσουμε αυτήν την συνάντηση στους καιρούς μας. Δεν έχει σημασία σε ποιον πολιτισμό ζούμε. Ας γνωρίζουμε τα στοιχεία του, αλλά δεν είναι αυτός που θα μας σώσει ή θα μας συντρίψει. Η αγάπη του Χριστού είναι η οδός της σωτηρίας, η οδός της καλής αλλοίωσης, η οδός που οδηγεί τον καθέναν μαζί με άλλους στην χαρά μιας ζωής με νόημα, μιας ζωής με άλλη ποιότητα και προοπτική. Χωρίς φόβο ας προχωρήσουμε στον κόσμο αυτό και ας δοξάσουμε τον Θεό που όχι μόνο επιτρέπει, αλλά έρχεται να μας συναντήσει, τον καθέναν μέσα από άλλους, που μας φέρνουν άλλοτε με λόγο, άλλοτε με έργα, άλλοτε με σιωπή, πάντοτε όμως με αγάπη, το μήνυμα της βασιλείας των ουρανών.

themistoklismourtzanos.blogspot.com

<https://bit.ly/39VXbOv>